

Motivacions de la proposta de nomenament a càrrec del doctor Ramon Puigjaner Trepat

Magnífic i Excel·lentíssim Senyor, companyes i companys claustrals, amigues i amics,

No és freqüent que en una cerimònia d'investidura de doctor honoris causa hi hagi dues persones que presentin el candidat. La part anomenada *laudatio*, és a dir, l'exposició dels mèrits del que ha de ser investit, la farà la doctora Mercè Gambús, vicerectora de la nostra universitat. Quin és, doncs, aquí el meu paper? Què hi fa en la investidura d'un gran baríton un doctor en Enginyeria?

Sóc un gran afeccionat a l'òpera d'ençà que el meu pare em va introduir en aquest món, fa gairebé cinquanta anys. Això fa que no sols adquireixi diferents gravacions d'una mateixa obra, sinó que aprofiti la més mínima oportunitat per anar a sentir òpera en directe.

He tingut la gran satisfacció de poder escoltar Joan Pons interpretant diferents papers, com el de baró Scarpia en una representació de *Tosca* a Buenos Aires, o el de Rigoletto al Liceu de Barcelona i a l'Òpera de la Bastilla de París.

Però la primera vegada que el vaig sentir va ser, ara fa devers quinze anys, al Teatre del Liceu de Barcelona, fent de Simon Boccanegra a l'òpera homònima de Verdi. En un moment del segon acte, el protagonista diu: "E va gridando pace, e va gridando amore". Vaig tenir la sensació que Joan Pons pronunciava aquesta frase amb una força i un convenciment superiors al que requeria l'obra. La imatge de Joan Pons cridant pau i amor em va quedar gravada a la memòria.

Al meu despatx de la Universitat, mentre treball, sempre escolt alguna òpera. Els CD van entrant (i sortint, evidentment!) a la disquetera del meu ordinador seguint un rigorós ordre per mi establert: d'autor, d'obra i de data d'enregistrament. La meva dona diu que això és un signe més que evident de la «quadratura cerebral dels enginyers». Potser té raó.

Fa aproximadament un any, li va tocar el torn al *Simon Boccanegra* de Verdi. I en tornar a sentir aquella frase de Simon: "E va gridando pace, e va gridando amore" se'm va acudir que Joan Pons, fill de les nostres illes, tenia mèrits amb escreix per ser investit doctor honoris causa per la Universitat de les Illes Balears. Així, doncs, a la primera Junta de Govern —l'òrgan col·legiat de govern de la Universitat que ha d'aprovar aquests nomenaments— que hi va haver després que se m'acudís la idea vaig demanar la paraula per preguntar:

"— Seria raonable que Joan Pons fos nomenat doctor honoris causa per la nostra universitat?". La resposta unànime dels membres fou que sí, que trobaven que era una iniciativa molt adequada.

Però com que aquest tipus de propostes no les pot fer un membre individual, sinó que ho ha de fer algun òrgan de govern col·lectiu, normalment algun departament, la resposta positiva de la Junta de Govern va provocar que jo fes una segona pregunta:

"— Qui ha de fer la proposta formal perquè Joan Pons sigui nomenat doctor honoris causa?".

Estrictament cap departament de la UIB no encaixa amb el que fa Joan Pons:

— El de Pedagogia fa docència de la música, però això té poc a veure amb cantar òpera.

— El d'Història es dedica a estudiar la història de l'art, però l'art de cantar òpera no figura entre les assignatures que s'hi expliquen.

— Per al meu, que és el de Matemàtiques i Informàtica, fer aquesta proposta seria quelcom molt agafat per la punta dels cabells.

— El doctor Pere Deyà, director del Departament de Química i cantant d'òpera, podria haver demanat al seu departament que fes la proposta, però aquesta solució tampoc no semblava adient.

Finalment es va decidir que fos el Consell Executiu qui iniciàs els tràmits per fer la proposta formal i arribar al nomenament de Joan Pons com a doctor honoris causa per la Universitat de les Illes Balears.

Aquest ha estat el meu paper, creure sincerament que un menorquí que va per aquest món nostre, tan revoltat, "gridando pace e gridando amore" mereixia ben bé aquest títol.

Moltes gràcies per la vostra atenció.